

Administrația societății pe acțiuni

Actele normative din prezenta lucrare sunt actualizate până la data de 30 august 2016.

DRAGOȘ-MIHAIL DAGHIE

Administrarea societății pe acțiuni

Universul Juridic
București
-2016-

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2016, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOTIT DE SEMNĂTURA ȘI
STAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL
ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAGHIE, DRAGOȘ-MIHAIL

Administrarea societății pe acțiuni / Dragoș-Mihail Daghie. -

București : Universul Juridic, 2016

Conține bibliografie

ISBN 978-606-673-877-4

47.725

REDACȚIE:

tel./fax: 021.314.93.13

tel.: 0732.320.666

e-mail: redactie@universuljuridic.ro

DEPARTAMENTUL

tel.: 021.314.93.15

DISTRIBUȚIE:

fax: 021.314.93.16

e-mail: distributie@universuljuridic.ro

www.universuljuridic.ro

CUPRINS

TITLUL I

NOȚIUNI INTRODUCTIVE PRIVIND SOCIETATEA PE ACȚIUNI 17

Capitolul I – Rolul societății pe acțiuni în activitatea comercială 17

Capitolul II – Noțiunea și caracterele societății pe acțiuni 25

Secțiunea 1 – Noțiunea societății reglementate de Legea nr. 31/1990 25

Secțiunea a 2-a – Noțiunea societății pe acțiuni 30

Secțiunea a 3-a – Caracterele societății pe acțiuni 33

3.1. Societatea pe acțiuni este o societate de capitaluri 33

3.2. Societatea pe acțiuni se constituie dintr-un număr
minim de asociați 37

3.3. Diviziunea capitalului social al societății pe acțiuni o
reprezintă acțiunea, titlu de valoare negociabil și transmisibil 39

3.4. Societatea pe acțiuni se caracterizează prin răspunderea
limitată a acționarilor 40

Capitolul III – Reglementarea legală a societății pe acțiuni 52

Secțiunea 1 – Noțiuni introductive 52

Secțiunea a 2-a – Reglementări naționale 53

Secțiunea a 3-a – Reglementări comunitare 60

3.1. Prima Directivă a Consiliului 60

3.2. A Doua Directivă a Consiliului 64

3.3. A Treia Directivă a Consiliului 67

3.4. A Patra Directivă a Consiliului 70

3.5. A Șasea Directivă a Consiliului 71

3.6. A Șaptea Directivă a Consiliului 75

3.7. A Unsprezecea Directivă a Consiliului 76

3.8. A Douăsprezecea Directivă a Consiliului 77

3.9. Directiva Consiliului (90/434/CEE) din 23 iulie 1990 77

3.10. Directiva Consiliului (90/435/CEE) din 23 iulie 1990 79

3.11. Directiva Consiliului (2001/86/CE) din 8 octombrie 2001 79

3.12. Directiva Consiliului (2005/56/CE) din 26 octombrie 2005 81

3.13. Directiva Consiliului (2006/43/CE) din 17 mai 2006 82

3.14. Directiva Consiliului (2007/36/CE) din 11 iulie 2007 82

TITLUL II

PRINCIPIILE GENERALE ALE FUNCȚIONĂRII SOCIETĂȚII PE ACȚIUNI .. 83

Capitolul I – Organele societății pe acțiuni 83

Capitolul II – Adunarea generală a acționarilor 93

Secțiunea – Felurile adunării generale	93
1.1. Noțiuni introductive	93
1.2. Raportul dintre adunarea generală ordinară și adunarea generală extraordinară	97
Secțiunea a 2-a – Adunarea generală ordinară	100
2.1. Să discute, să aprobe sau să modifice situațiile financiare anuale, pe baza rapoartelor prezentate de consiliul de administrație, respectiv de directorat și de consiliul de supraveghere, de cenzori sau, după caz, de auditorul financiar, și să fixeze dividendul	107
A. Situațiile financiare anuale	108
B. Dividendul	114
2.1.1. Să aleagă și să revoce membrii consiliului de administrație, respectiv ai consiliului de supraveghere, și cenzorii	117
2.1.2. În cazul societăților ale căror situații financiare sunt auditate, să numească sau să demită auditorul financiar și să fixeze durata minimă a contractului de audit financiar	122
2.1.3. Să fixeze remunerația cuvenită pentru exercițiul în curs membrilor consiliului de administrație, respectiv membrilor consiliului de supraveghere, și cenzorilor, dacă nu a fost stabilită prin actul constitutiv	122
2.1.4. Să se pronunțe asupra gestiunii consiliului de administrație, respectiv a directoratului	123
2.1.5. Să stabilească bugetul de venituri și cheltuieli și, după caz, programul de activitate, pe exercițiul financiar următor	124
2.1.6. Să hotărască gajarea, închirierea sau desființarea uneia sau a mai multor unități ale societății	124
Secțiunea a 3-a – Adunarea generală extraordinară	126
3.1. Schimbarea formei juridice a societății	131
3.2. Mutarea sediului societății	132
3.3. Schimbarea obiectului de activitate al societății	135
3.4. Înființarea sau desființarea unor sedii secundare: sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică, dacă prin actul constitutiv nu se prevede altfel	135
3.5. Prelungirea duratei societății	137
3.6. Majorarea capitalului social	137
3.7. Reducerea capitalului social sau reîntregirea lui prin emisiune de noi acțiuni	140
3.8. Fuziunea cu alte societăți sau divizarea societății	141
3.9. Dizolvarea anticipată a societății	141
3.10. Conversia acțiunilor nominative în acțiuni la purtător sau a acțiunilor la purtător în acțiuni nominative	142

3.11. Conversia acțiunilor dintr-o categorie în cealaltă	142
3.12. Conversia unei categorii de obligațiuni în altă categorie sau în acțiuni	142
3.13. Emisiunea de obligațiuni	143
3.14. Orice altă modificare a actului constitutiv sau orice altă hotărâre pentru care este cerută aprobarea adunării generale extraordinare	145
Secțiunea a 4-a – Adunarea mixtă	148
Secțiunea a 5-a – Adunarea specială	149
Secțiunea a 6-a – Convocarea adunării generale	149
6.1. Convocarea adunării generale ordinare	151
A. Inițiativa convocării	151
B. Conținutul convocării	155
C. Comunicarea convocării	160
D. Introducerea de noi puncte pe ordinea de zi	162
E. Formularea de întrebări consiliului de administrație sau directoratului	166
Secțiunea a 7-a – Ședințele adunării generale	167
7.1. Ședințele adunării generale ordinare	167
A. Condițiile de participare	167
B. Desfășurarea ședinței	174
C. Dreptul de vot și exercitarea lui	178
D. Procesul-verbal al ședinței	191
Secțiunea a 8-a – Hotărârile adunărilor generale	195
8.1. Hotărârile adunării generale ordinare	195
A. Natura juridică a hotărârilor	195
B. Adoptarea hotărârilor	196
C. Obligatorietatea hotărârilor	198
D. Publicitatea hotărârilor	202
E. Anularea hotărârilor	202
F. Cauze de nulitate ale hotărârilor adunărilor generale	214
Capitolul III – Administrarea și conducerea societății pe acțiuni	219
Secțiunea 1 – Guvernarea corporativă - o nouă concepție a administrării societății pe acțiuni	219
1.1. Noțiuni introductive	219
1.2. Noțiunea de guvernare corporativă	225
1.3. Scopul guvernării corporative	227
1.4. Principiile O.E.C.D.	230
I. Asigurarea bazelor pentru aplicarea cadrului guvernării corporative	230

II. Drepturile acționarilor și funcțiile acționarilor importanți	230
III. Tratatul echitabil al tuturor acționarilor	232
IV. Rolul persoanelor interesate în activitatea companiei în cadrul guvernării corporative.....	232
V. Informarea și transparența	233
VI. Răspunderea consiliului de administrație	234
Secțiunea a 2-a – Implementarea principiilor guvernării corporative în dreptul român	235
Secțiunea a 3-a – Sisteme de administrare și conducere a societății pe acțiuni ..	242
Capitolul IV – Controlul asupra gestiunii societății pe acțiuni	247
Secțiunea 1 – Cenzorii societății	250
1.1. Noțiuni introductive	250
1.2. Natura juridică a raporturilor dintre cenzori și societate	251
1.3. Desemnarea cenzorilor	251
1.4. Drepturile și obligațiile cenzorilor	254
1.5. Modul de desfășurare a activității	257
1.6. Răspunderea cenzorilor	258
Secțiunea a 2-a – Auditorii financiari	258
2.1. Noțiuni introductive	258
2.2. Desemnarea auditorilor financiari	259
2.3. Drepturile și obligațiile auditorilor financiari	259
2.4. Răspunderea auditorilor financiari	260
Secțiunea a 3-a – Controlul asociațiilor asupra gestiunii societății	260
TITLUL III	
SISTEMUL UNITAR DE ADMINISTRARE AL SOCIETĂȚII PE ACȚIUNI	265
Capitolul I – Regulile generale privind statutul administratorilor societății pe acțiuni	265
Secțiunea 1 – Funcția de administrator	265
1.1. Teorii cu privire la natura juridică a raporturilor juridice dintre societate și administrator	265
1.2. Calificarea juridică a naturii raporturilor juridice dintre societate și administrator	267
1.3. Conținutul mandatului administratorului	267
1.4. Cumulul mandatului cu contractul de muncă	269
Secțiunea a 2-a – Condițiile cerute pentru numirea în funcția de administrator ..	270
2.1. Calitatea de administrator	271

2.2. Capacitatea administratorului	272
2.3. Onorabilitatea administratorului	274
2.4. Cetățenia administratorului	275
2.5. Calitatea de asociat al administratorului	276
2.6. Cumulul de funcții	278
A. Interdicția cumulului	278
B. Limitarea cumulului	279
2.7. Calitatea de persoană fizică	281
Secțiunea a 3-a – Desemnarea administratorilor	282
Secțiunea a 4-a – Durata mandatului administratorului	286
Secțiunea a 5-a – Publicitatea numirii administratorilor	286
Secțiunea a 6-a – Remunerarea administratorilor	288
Secțiunea a 7-a – Obligațiile administratorilor	290
Secțiunea a 8-a – Puterile administratorilor	291
Secțiunea a 9-a – Încetarea funcției de administrator	298
9.1. Revocarea	298
9.2. Renunțarea	300
Secțiunea a 10-a – Răspunderea administratorilor societății pe acțiuni	300
10.1. Noțiuni introductive	300
A. Principiile reglementării dreptului român	300
B. Reglementări ale statelor europene	302
10.1.1. Formele răspunderii administratorilor societății pe acțiuni	305
10.1.2. Răspunderea civilă a administratorilor	309
A. Răspunderea civilă a administratorilor față de societate	311
B. Răspunderea civilă a administratorilor față de terți	314
C. Răspunderea civilă a administratorilor în temeiul Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	316
D. Condițiile antrenării răspunderii civile a administratorilor	321
E. Solidaritatea administratorilor	323
F. Acțiunea în răspunderea administratorilor	323
10.1.3. Răspunderea penală a administratorilor	326
10.1.4. Răspunderea contravențională a administratorilor	329
Capitolul II – Consiliul de administrație	330
Secțiunea 1 – Structura consiliului de administrație	331
Secțiunea a 2-a – Atribuțiile consiliului de administrație	341
Secțiunea a 3-a – Puterile consiliului de administrație	347
Secțiunea a 4-a – Funcționarea consiliului de administrație	357
Secțiunea a 5-a – Comitetele consultative	362

Capitolul III – Directorii societății pe acțiuni	365
Secțiunea 1 – Calitatea de director al societății	368
Secțiunea a 2-a – Durata mandatului directorilor	369
Secțiunea a 3-a – Remunerarea directorilor	369
Secțiunea a 4-a – Natura juridică a raporturilor dintre directori și societate	371
Secțiunea a 5-a – Atribuțiile directorilor	371
Secțiunea a 6-a – Obligațiile directorilor	373
Secțiunea a 7-a – Revocarea directorilor	374
Secțiunea a 8-a – Răspunderea directorilor	374

TITLUL IV

SISTEMUL DUALIST DE ADMINISTRARE AL SOCIETĂȚII PE ACȚIUNI 375

Capitolul I – Directoratul	375
Secțiunea 1 – Calitatea de membru al directoratului	376
Secțiunea a 2-a – Desemnarea membrilor directoratului	379
Secțiunea a 3-a – Durata mandatului membrilor directoratului	380
Secțiunea a 4-a – Remunerarea membrilor directoratului	380
Secțiunea a 5-a – Atribuțiile directoratului	381
Secțiunea a 6-a – Obligațiile membrilor directoratului	383
Secțiunea a 7-a – Funcționarea directoratului	384
Secțiunea a 8-a – Revocarea membrilor directoratului	385

Capitolul II – Consiliul de supraveghere	386
--	-----

Secțiunea 1 – Calitatea de membru al consiliului de supraveghere	386
Secțiunea a 2-a – Numirea membrilor consiliului de supraveghere	388
Secțiunea a 3-a – Durata mandatului membrilor consiliului de supraveghere	389
Secțiunea a 4-a – Remunerarea membrilor consiliului de supraveghere	390
Secțiunea a 5-a – Atribuțiile consiliului de supraveghere	390
Secțiunea a 6-a – Obligațiile membrilor consiliului de supraveghere	392
Secțiunea a 7-a – Funcționarea consiliului de supraveghere	393
Secțiunea a 8-a – Revocarea membrilor consiliului de supraveghere	395
Secțiunea a 9-a – Comitetele consultative	395

TITLUL V

CONCLUZII ȘI PROPUNERI DE LEGE FERENDA 396

Bibliografie	406
--------------------	-----

Listă de abrevieri

A.U.B.	- revista „Analele Universității București”, seria Drept
alin.	- alineatul
apud.	- citat după
art.	- articolul
C.A.	- Curtea de Apel
C.C.	- Curtea Constituțională
C.civ.	- Codul civil
C.civ. 1864	- Codul civil Cuza
C.civ.fr.	- Codul civil francez
C.civ.it.	- Codul civil italian
C.civ.sp.	- Codul civil spaniol
C.civ.rs.	- Codul civil rusesc
C.com.	- Codul comercial
C.com.fr.	- Codul comercial francez
C.com.sp.	- Codul comercial spaniol
C.D.	- Culegere de decizii
C.E.D.O.	- Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale
C.J.	- revista „Curierul Judiciar”
C.P.J.	- Culegere de practică judiciară
C.P.J.C.	- Culegere de practică judiciară în materie civilă
C.pen.	- Codul penal
C.proc.civ.	- Codul de procedură civilă
C.S.J.	- Curtea Supremă de Justiție
C.S.M.	- Consiliul Superior la Magistraturii
col. civ.	- colegiul civil
dec. civ.	- decizia civilă
Dreptul	- revista „Dreptul”
ed.	- ediție
Ed.	- Editura
H.G.	- Hotărârea Guvernului României
Ibidem	- în același loc
Î.C.C.J.	- Înalta Curte de Casație și Justiție
Juridica	- revista „Juridica”
lit.	- litera
M.Of.	- „Monitorul Oficial al României” partea I
nr.	- numărul
O.G.	- Ordonanța Guvernului României

În mod tradițional, se aprecia că, în reglementarea Codului civil 1864, atât societatea comercială, cât și societatea civilă¹ își aveau sorgintea în dispozițiile Codului civil, respectiv art. 1.491 și urm. Aceste texte de lege reprezentau sediul materiei ambelor forme de societate, deși diferențele dintre ele erau și sunt consistente. În mod corect s-a statuat atât doctrinar, dar și jurisprudențial faptul că punctul de plecare al celor două ficțiuni juridice îl reprezintă contractul de societate indiferent de consecințele și urmările imediate sau mediate ce succed încheierii sale.

Potrivit definiției dată de Codul civil 1864, societatea reprezenta un contract prin care două sau mai multe părți conveneau să pună ceva în comun cu scopul de a împărți foloasele ce ar putea rezulta.

În actuala reglementare, se păstrează izvorul celor două forme de societate (comercială² și simplă³), ambele plecând de la dispozițiile art. 1.881 C. civ. și continuându-și efectele potrivit reglementărilor accesorii/complementare.

Legislația civilă a îmbunătățit definiția contractului de societate, în actuala concepție contractul de societate fiind definit ca fiind acea convenție prin intermediul căreia două sau mai multe persoane se obligă reciproc să coopereze pentru desfășurarea unei activități și să contribuie la aceasta prin diferite aporturi în bani, bunuri, cunoștințe specifice sau prestații, cu scopul de a împărți beneficiile sau de a se folosi de economia ce ar putea rezulta⁴. De asemenea, se precizează expres în art. 1.881 alin. (2) C. civ. obligația ce incumbă asociaților de a participa la suportarea pierderilor în mod proporțional cu cota de participare la distribuția beneficiilor.

Substanța societății își are sorgintea în art. 1.881 C. civ., articol ce reprezintă izvorul și pentru societate în general. Așadar, cele două forme de societate se aseamănă în ceea ce privește scopul lucrativ, interesul asociaților (realizarea și împărțirea beneficiilor), intenția comună a asociaților de a coopera, contribuția

¹ A se vedea și E. Safta-Romano, *Unele aspecte mai importante ale contractului de societate*, în *Dreptul* nr. 2/1992, pp. 27-29.

² În lumina Noului Cod de Procedură Civilă și a legii de punere în aplicare a acestuia, s-a modificat Legea nr. 31/1990 prin aceea că sintagma „societate comercială” a fost înlocuită cu „societate”.

³ Echivalența societății civile din reglementarea anterioară.

⁴ Am putea adăuga acestei definiții și obligativitatea ca asociații să suporte eventualele pierderi pe care le-ar putea înregistra societatea. Prin urmare, definiția societății ar fi: societatea este un contract prin care două sau mai multe persoane se învoiesc să pună ceva în comun, cu scopul de a împărți foloasele ce ar putea deriva și să suporte eventualele pierderi ce ar putea rezulta din desfășurarea activității. Este evident că asociații pleacă la drum în activitatea comercială cu scopul, dar mai ales dorința, de a obține profit. Totuși nu întotdeauna aceștia reușesc să încheie exercițiul financiar cu un excedent astfel încât, în cazul în care societatea va obține pierderi, ei vor trebui să le suporte și pe acestea. O astfel de definiție care să cuprindă și obligațiile asociaților de a suporta și eventualele pierderi se regăsește în Fr. Deak, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, vol. III, ed. a IV-a, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 124; St.D. Cărpenu, L. Stănculescu, V. Nemeș, *Contracte civile și comerciale*, Ed. Hamangiu, București, 2009, p. 163.

cu aporturi, exploatarea unei activități/întreprinderi și calitatea comună a asociaților de asociați/profesionisti¹.

În Franța, societatea este definită prin prisma art. 1832 C. civ. fr. ca fiind un contract prin care două sau mai multe persoane convin, printr-un contract, să pună în comun pentru o activitate bunuri sau industria lor în vederea împărțirii beneficiilor ce vor rezulta sau pentru a profita de anumite economii ce ar putea rezulta². Totuși, spre deosebire de reglementarea din Codul civil român 1864, dispozițiile dreptului francez³ prevăd, în mod expres, și obligativitatea asociaților de a suporta eventualele pierderi acumulate pe durata funcționării societății. Mai mult decât atât, dreptul francez dispune în art. 1832 alin. (1) C. civ. fr. că o formă de profit pentru asociați reprezintă și anumite economii ce ar putea rezulta din activitate. Astfel, noțiunea de profit nu mai este restrânsă doar la un excedent în bani, un folos material ce sporește patrimoniul asociaților⁴, obținut de către societate după terminarea exercițiului financiar, ci se au în vedere și avantajele pe care le pot avea asociații, evaluabile în bani, și care ar determina sporirea patrimoniului acestora în mod indirect, prin evitarea unor pierderi, prin economisirea de energii sau chiar resurse. Actualmente, potrivit dispozițiilor Codului civil în vigoare, în art. 1.881 se face vorbire și despre economia ce ar putea rezulta din desfășurarea activității în cadrul societății comerciale.

În ceea ce privește dreptul italian, acesta reglementează în art. 2247 C. civ. it. înțelesul noțiunii de societate. Astfel, societatea este un contract prin care două sau mai multe persoane pun în comun bunuri sau servicii pentru a exercita în comun o activitate cu caracter economic în scopul împărțirii foloaselor. Așadar, se observă apropierea dreptului românesc de prevederile din dreptul italian, ceea ce confirmă încă o dată modelul urmat de România în elaborarea Codului comercial român. Totuși, dispozițiile italiene specifică în mod limitativ în ce poate consta aportul asociaților – *bunuri sau servicii* – pe când, în ceea ce ne privește, art. 1.491 C. civ. 1864 adoptă o formulare mult mai generoasă – „*să pună ceva în comun*”. În actuala reglementare, art. 1.881 C. civ., două sau mai multe persoane se obligă să contribuie la formarea societății prin aporturi în bani, bunuri, cunoștințe specifice sau prestații, formulare ce revine la o enumerare cvasilimitativă a obiectului aportului.

¹ St.D. Cărpenu, *Tratat de drept comercial român. Conform noului Cod civil*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 120 (citată în continuare *Tratat 2012 II*).

² G. Ripert, R. Roblot, *Traité de droit commercial*, tome 1, vol. 2, 18e édition, Ed. L.G.D.J., Paris 2002, p. 2; Y. Guyon, *Droit des affaires*, tome 1, 12e édition, Ed. Economica, Paris, 2003, p. 97; Ph. Merle, *Droit commercial. Sociétés commerciales*, 11e édition, Ed. Dalloz, Paris, 2007, p. 1; M. Cozian, A. Viandier, F. Deboissy, *Droit des sociétés*, 20e édition, Ed. Litec, Paris, 2007, p. 1; P. Cannu, *Droit des sociétés*, 2e édition, Ed. Montchrestien, Paris, 2003, p. 77; J. Moulin, *Droit des sociétés*, Ed. Gualino, Paris, 2006, p. 13; D. Vidal, *Droit des sociétés*, 5e édition, Ed. L.G.D.J., Paris, 2006, p. 31; Mémento Pratique Francis Lefebvre, *Sociétés commerciales*, Ed. Francis Lefebvre, Paris, 2007, p. 9 (citată în continuare *Mémento Sociétés*).

³ Art. 1832 alin. (3) C.civ.fr.

⁴ St.D. Cărpenu, *Tratat de drept comercial*, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 185 (citată în continuare *Tratat 2009*).

Din punct de vedere comparativ, în ceea ce privește aportul, dispozițiile românești sunt cele mai permissive, în timp ce Franța prevede posibilitatea asociațiilor de a pune în comun bunuri sau munca lor, iar Italia adaugă bunurilor și serviciile pe care le pot aduce asociații la constituirea societății.

Dreptul spaniol definește societatea¹ ca fiind acel contract prin care două sau mai multe persoane se obligă să creeze un fond patrimonial comun pentru a colabora în exercițiul unei activități și pentru a împărți câștigurile obținute². Spre deosebire de celelalte definiții ale societății, legislația spaniolă propune noțiunea de fond patrimonial comun care să substituie ceea ce regăsim în dreptul românesc sub forma capitalului social.

Definiția actuală a societății comerciale spaniole nu diferă de cea dată în doctrina veche, aceasta fiind considerată o persoană juridică constituită prin intermediul unui contract constituit cu scopul de a obține un beneficiu patrimonial prin exercițiul comerțului³.

În dreptul anglo-saxon nu se acordă o atenție amănunțită în definirea societății comerciale (companiei), ci se trasează un element de distincție între a acționa ca o persoană fizică comerciant sau ca un asociat într-o companie – compania este subiect de drept distinct, iar asociații pot răspunde limitat pentru obligațiile sociale⁴. Totuși, legislația Marii Britanii în materie de companii⁵ cuprinde anumite caracteristici ale unei companii, astfel încât se poate desprinde o definiție a acestora. Compania este acea structură, persoană juridică, subiect distinct de drept, care se formează prin acordul de voință a două sau mai multe persoane care semnează memorandumul de asociere, în vederea constituirii acestei companii, potrivit dispozițiilor acestei legi, pentru a desfășura o activitate legală. Se specifică în mod explicit că o companie nu poate fi înființată pentru un scop ilicit⁶.

În mod aproape identic cu reglementarea britanică, și Australia a adoptat aceleași prevederi în ceea ce privește definirea unei companii. Astfel, compania este acel subiect de drept distinct de asociați, management și creditorii, responsabilă distinct pentru acțiunile sale⁷.

Pornind de la definiția societății reglementate de Legea nr. 31/1990 ca fiind una dintre persoanele juridice⁸, un subiect colectiv titular de drepturi și

¹ Art. 1665 C. civ. sp. și art. 116 C. com. sp.

² Memento Práctico Francis Lefebvre, *Sociedades Mercantiles*, Ed. Francis Lefebvre, Madrid, 2009, p. 11; F. Calero, J. Guilarte, *Instituciones de Derecho Mercantil*, 29ª edición, vol. I, Ed. Thomson Aranzadi, Navarra, 2006, p. 292.

³ C. Vivante, *Derecho Mercantil*, Madrid, 1929, p. 92.

⁴ N. Bourne, *Principles of company law*, 3rd edition, Cavendish Publishing Limited, United Kingdom, 1998, p. 1.

⁵ Company Act 2006, art. 1 și 7.

⁶ Art. 7 alin. (2) Company Act 2006.

⁷ Secțiunea 124 Corporation Act 2001; M. Adams, *Essential corporate law*, Ed. Cavendish Publishing, Sydney, 2002, p. 4.

⁸ Se apreciază că societatea este principalul exponent al persoanelor juridice - M. Pédamon, *Droit commercial. Commerçants et fonds de commerce. Concurrence et contrats du commerce*, 2e édition, Ed. Dalloz, Paris, 2000, p. 85.

obligații¹, putem afirma utilitatea acestei ficțiuni² prin faptul că reprezintă actul principal al comerțului, dar mai ales prin oferirea persoanelor a unui cadru prin intermediul căruia se pot grupa și pot desfășura activități economice ajutându-se reciproc, dar păstrându-și fiecare individualitatea contribuției, a retribuției și a pierderilor ce le va suporta în cazul eșuării activității.

Cu toate acestea, societatea pe acțiuni se desprinde din cadrul general al societăților prin elementele de distinctivitate: anonimatul³ și capitalul social.

Așa cum se arată⁴, societății pe acțiuni îi revine rolul de a gestiona marile afaceri⁵, de a fi cadrul prin care se pot desfășura investiții de anvergură, modalitatea de atragere și drenare a investițiilor private.

Societatea pe acțiuni reușește să reunească capitalurile și investitorii pentru a desfășura o activitate industrială sau comercială fără a suporta un risc nelimitat⁶.

¹ Gh. Beleiu, *Drept civil român*, ed. a XI-a, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 437; G. Boroș, *Drept civil. Persoanele*, Ed. All Beck, București, 2001, p. 107 (citată în continuare *Persoanele* 2001); G. Boroș, *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, ed. a III-a, Ed. Hamangiu, București, 2008, p. 515 (citată în continuare *Partea generală* 2008); P. Trușcă, *Drept civil. Introducere în dreptul civil. Persoana fizică. Persoana juridică*, ed. a IV-a, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 289; I. Reghini, Ș. Diaconescu, P. Vasilescu, *Introducere în dreptul civil*, ed. a II-a, Ed. Sfera Juridică, Cluj-Napoca, 2008, p. 248; E. Chelaru, *Drept civil. Persoanele*, ed. a II-a, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 123 (citată în continuare *Persoanele*); C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *Tratat de drept civil român*, vol. I, Ed. All Restitutio, București, 1996, p. 514; I. Dogaru, N. Popa, D. Dănișor, S. Cercel, *Bazele dreptului civil. Teoria generală*, vol. I, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 745.

² I. Deleanu, *Ficțiunile juridice*, Ed. All Beck, București, 2005, p. 410 (citată în continuare *Ficțiunile*).

³ Această noțiune provine din dreptul comercial francez unde societatea pe acțiuni este denumită „la société anonyme”. Se apreciază în acest sens că denumirea aceasta nu ar fi potrivită pentru o atare formă de societate, întrucât identitatea sa este puternică și pregnantă în viața economică. Cu toate acestea, în prezent există și discreție în ceea ce privește societatea – operațiunile *off shore* care permit păstrarea unei intimități la „transportul” de capital. A se vedea D. Vidal, *Droit des sociétés*, 5e édition, Ed. L.G.D.J., Paris, 2006, p. 475, 653 și urm. De asemenea, se consideră că denumirea societății – anonimă – datorită importanței aporturilor la constituirea capitalului social și a estompării calităților personale ale asociaților – St. D. Cărpenaru, *Tratat de drept comercial român*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 304 (citată în continuare *Tratat* 2012).

⁴ I.L. Georgescu, *Drept comercial român*, vol. II, Ed. All Beck Restitutio, București, 2002, p. 17; M. Brățiș, *Constituirea societății comerciale pe acțiuni*, Ed. Hamangiu, București, 2008, p. 1; St.D. Cărpenaru, *Tratat de drept comercial român*, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 163 și 347 (citată în continuare *Tratat* 2009); G. Tița-Niculescu, *Tratat de dreptul afacerilor. Persoanele juridice*, vol. I, Ed. Wolters Kluwer, București, 2010, p. 104.

⁵ I. Turcu, *Tratat teoretic și practic de drept comercial*, vol. II, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 364 (citată în continuare *Tratat* II); D. Șandru, *Societățile comerciale în Uniunea Europeană*, Ed. Universitară, București, 2006, p. 57.

⁶ Y. Guyon, *Droit des affaires*, tome 1, 12e édition, Ed. Economica, Paris, 2003, p. 275. Această eficacitate financiară și limitarea răspunderii acționarilor explică dezvoltarea rapidă a societății pe acțiuni. De fapt, se consideră că suportarea unui risc limitat ar fi principalul factor determinant în luarea hotărârii de a forma o companie - N. Bourne, *Principles of company law*, 3rd edition, Cavendish Publishing Limited, United Kingdom, 1998, p. 1.